

Arrest

nr. 283 635 van 19 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54/3e verd.
1050 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN *loco* advocaat E. VAN DER HAERT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 19 januari 2021 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 20 januari 2021 om internationale bescherming. Op 4 augustus 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pasjtoe origine te zijn. U bent afkomstig uit Haidarkhel, in het district Kot, gelegen in de provincie Nangarhar. U ging net als uw broer en zus niet naar school. U was landbouwer en teelde maïs en tarwe. U bent gehuwd en heeft twee kinderen.

Zo'n twaalf jaar voor uw vlucht uit Afghanistan sloot uw broer zich aan bij het leger. Na een opleiding van drie maanden in Kaboel werd uw broer tewerkgesteld in de provincie Helmand, waar hij deelnam aan een aantal missies en verantwoordelijk was voor een groep van meer dan honderd militairen. Uw broer spaarde zijn vakantiedagen op en kwam slechts sporadisch op bezoek bij uw familie in het dorp. Uw familie had op wekelijkse tot tweewekelijkse basis telefonisch contact met uw broer. In de winter van 2020 kwam Daesh bij uw moeder eisen dat u hen zou vervoegen, omdat uw broer in het leger zat en tegen hen vocht. Als u dat niet deed, zouden ze u vermoorden. U was op dat moment bij uw oom. Uw moeder verwittigde u en besliste met uw oom, na advies van uw broer, dat u het land de volgende ochtend moest uitvluchten. U verliet het land in de winter van 2020. De ochtend na uw vertrek bracht Daesh opnieuw een bezoek aan uw ouderlijke woning.

Na een reis van een jaar kwam u in januari 2021 aan in België. U verzocht op 20 januari 2021 om internationale bescherming. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood worden door Daesh omwille van uw broers tewerkstelling bij het Afghaanse leger. Bovendien bent u bang om problemen te krijgen ten gevolge van uw verblijf in Europa. Na uw aankomst in België vernam u van uw moeder dat uw broer werd gedood bij een explosie op Sarband checkpoint (Gereshk district).

Ter ondersteuning van uw identiteit en/of uw asielmotieven legde u volgende documenten neer: acht foto's van uw broer als militair; verschillende attesten en appreciatiebrieven betreffende uw broers tewerkstelling; twee foto's van het graf van uw broer; een legerbadge van uw broer; een schrijven van uw broers overste aangaande het feit dat uw broers identiteitskaart werd ingehouden; een attest aangaande de promotie van uw tot de rang van sergeant E7; een schrijven waaruit blijkt dat uw broer A. (...) op 25/07/1399 (= 16 oktober 2020) om het leven is gekomen bij een vijandelijke aanslag op de controlepost Sarband in het district Gereshk (provincie Helmand); een document dat attesteert van uitzonderlijke promoties bij het leger op 23/5/1395 (= 13 augustus 2016); de taskara van uw broer A. (...); de taskara's van uw vader en moeder; en een medisch verslag betreffende uw vader, opgemaakt in Peshawar (Pakistan).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheid kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op zeer ernstige wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden, inconsistenties, vaagheden en lacunes die werden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen en de door u neergelegde documenten betreffende uw broer A. (...).

Zo kan erop gewezen worden dat uw verklaringen over zijn precieze functie binnen het Afghaanse leger niet overeenkomen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet gevraagd naar de functie van uw broer in het leger, verklaarde u dat hij gewoon soldaat was (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). In het licht hiervan komt het dan ook zeer bevreemdend over dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij de rang van breedmal (lance corporal) had (CGVS, p. 10, p. 15). Hierop gewezen had u geen verklaring. U stelde slechts dat de tolk misschien een fout had gemaakt (CGVS, p.24). Deze uitleg kan evenwel niet overtuigen. Het verslag van uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken werd u voorgelezen, waarna u het ter goedkeuring ondertekende. Dat u enerzijds spreekt over uw broer als een gewone soldaat, daar waar u anderzijds aangeeft dat uw broer een hoge positie innam bij het Afghaanse leger en er leiding gaf aan zo'n honderd tot honderdvijftig soldaten is

weinig aannemelijk en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering dat uw broer daadwerkelijk gediend heeft in het leger.

Daarnaast bleek u quasi geen kennis te hebben van hoe de carrière van uw broer doorheen de jaren geëvolueerd is. Gevraagd naar wanneer uw broer gepromoveerd werd tot de rang van breedmal (lance corporal) gaf u aan dit niet te weten (CGVS, p. 15). U wist evenmin welke rang hij voordien precies bekleedde (CGVS, p. 15), noch welke rang hij had nadat hij zijn opleiding afgerond had (CGVS, p. 24). Uitgenodigd om alles te vertellen waar u aan kon denken over de evolutie van zijn carrière, bleef u opnieuw in gebreke. U stelde kortweg dat u de informatie waarover u beschikte en de documenten had gegeven (CGVS, p. 21). Tevens laat geen enkele foto uw broer bij het leger toe zijn graad te achterhalen aan de hand van kentekens op zijn uniform: deze zijn immers niet zichtbaar afgebeeld. Gevraagd naar meer uitleg betreffende het feit dat uw broer, die niet naar school ging (CGVS, p. 5), de rang van breedmal kon verkrijgen, verklaarde u dat hij ervaring verkreeg, er al lang was en goed was in zijn taken en daarom de rang kreeg (CGVS, p. 24). U gaf aan dat uw broer hiervoor niet extra moest studeren, maar de rang kreeg omdat hij zijn activiteiten goed deed (CGVS, p. 15). Echter, dat hij als een ongeletterd militair de leiding had over meer dan honderd soldaten (CGVS, p. 11), is echter weinig aannemelijk, temeer daar u slechts over een tweetal opleidingen die uw broer volgde om zijn taken uit te voeren: een basisopleiding bij aanvang van zijn tewerkstelling en een voortgezette opleiding, die slechts een maand tot twee maanden duurde, toen hij reeds tien jaar in dienst was (CGVS, p. 19 en 20). Ook deze vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen aangaande uw broer.

Ook uw overige kennis met betreffende uw broers tewerkstelling bij het Afghaanse leger is beperkt. Immers, hoewel uw broer twaalf jaar werkte voor het leger, wist u niet in welk korps hij zat (CGVS, p. 11). U zei dat hij de laatste twaalf jaar in de provincie Helmand zat, maar u kon niet toelichten op welke basis dat was (CGVS, p. 10 en 23). U wist evenmin aan welke eenheid hij leiding gaf (CGVS, p. 21). Ook op vragen die gericht waren op belevingen van zijn leven als militair kon u geen overtuigende antwoorden geven. Zo kon u geen enkele grappige anekdote weergeven uit de twaalf jaar die uw broer bij het leger doorbracht (CGVS, p. 21). U gaf aan dat hij enkel sprak over de gevechten en wie er allemaal gedood werd. Gevraagd naar een voorbeeld over dergelijke zaken, gaf u aan dat hij sprak over zijn vrienden die gedood werden. Gevraagd naar een voorbeeld van een vriend die hij verloor, ontweek u echter de vraag en gaf u aan dat jullie slechts korte conversaties hielden om ervoor te zorgen dat de burens niet wisten dat uw broer thuis was (CGVS, p. 21). Dit is weinig aannemelijk. U verklaarde immers dat uw broer weliswaar slechts om het anderhalf jaar tot twee jaar naar huis kwam, maar dat, als hij een bezoek bracht, wel één tot twee maanden bleef en u met hem over zijn job sprak (CGVS, p. 23). Bovendien belde uw broer vaak naar het thuisfront (CGVS, p. 11). In het licht hiervan is het niet aannemelijk dat uw kennis over uw broers ervaringen gering blijkt te zijn.

De door u neergelegde documenten betreffende uw broers tewerkstelling kunnen voorts niet overtuigen. Zo dient er vooreerst opgemerkt te worden dat het allemaal om kopieën gaat, waarvan de authenticiteit op geen enkele manier nagegaan kan worden en waarvan de bewijswaarde aldus zeer relatief is. Bovendien dient er benadrukt te worden dat u geen enkel identiteitsdocument met betrekking tot uw persoon neerlegde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Aldus kan er op geen enkele manier vastgesteld worden dat de door u aangebrachte documenten, in zoverre er waarde aan gehecht kan worden, uw broer toebehoren. U kon overigens geen enkele foto voorleggen van uzelf met uw broer, ondanks het feit dat hij ook nog tijdens zijn functie bij het leger geregeld voor langere periodes bij u thuis verbleef (CGVS, p. 17; CGVS, pp. 22-23). Dit is weinig aannemelijk en maakt dat er aan de foto's die u neerlegde geen enkele bewijswaarde gehecht kan worden, temeer uit niets blijkt wie erop afgebeeld wordt en waar, wanneer en in welke omstandigheden deze foto's genomen werden. Betreffende de foto's van uw broers beweerde graf kan er opgemerkt worden dat de graftekst op één woord na (namelijk vermoord) onleesbaar is. Bijgevolg kan er ook aan deze foto's geen waarde gehecht worden. Er kan hierbij nog opgemerkt worden dat er op de documenten met betrekking tot uw broers tewerkstelling sprake is van twee verschillende volgnummers: in enkele documenten wordt er gewag gemaakt van het volgnummer 79A954 maar op de brief betreffende uw broers promotie tot sergeant E7 (document F), staat nummer 97A954 vermeld. Dit is opmerkelijk. Het komt eveneens zeer bevreemdend over dat u, ofschoon al uw documenten door uw moeder verzameld werden en zij via haar verre neef deze documenten aan u overmaakte (CGVS, p. 16), een trainingscertificaat op naam van T. I. (...) neerlegde. Dit doet ernstige vragen bij de herkomst van deze documenten.

Wat betreft het overlijden van uw broer vallen een aantal inconsistenties en tegenstrijdigheden op. Zo verklaarde u tijdens uw onderhoud op de DVZ de dood van uw broer te hebben vernomen in Servië (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.8). Tijdens het persoonlijk onderhoud vertelde u evenwel

dat u na uw aankomst in België de dood van uw broer via uw moeder vernam (CGVS, p.18). Hiermee geconfronteerd verklaarde u echter enkel dat u ook aan de advocaat gezegd had dat u zijn dood vernam toen u in België kwam (CGVS, p. 24). Hiermee rechtvaardigt u deze tegenstrijdige verklaringen geenszins, temeer u uw verklaringen op de DVZ ter goedkeuring ondertekende en u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal geen opmerkingen had over uw eerste gesprek (CGVS, p. 3). Daarnaast komt het zeer bevreemdend over dat, toen uw vader uw broers lichaam in Helmand ging opvragen, het aangezicht van uw broer onherkenbaar was, maar dat uw vader hem herkende omdat hij zo groot was (CGVS, p.18). Op geen enkele foto die u neerlegde van uw broer blijkt evenwel zijn meer dan gemiddelde lengte. Integendeel, op zijn taskara staat hij beschreven als zijnde een man van gemiddelde grootte. Ook deze vaststelling roept vragen op bij uw beweringen aangaande uw broer.

Gelet op voorgaande vaststellingen heeft u uw beweringen dat uw vermeende broer A. (...) jarenlang in het Afghaanse leger gediend heeft en na uw vlucht uit Afghanistan om het leven is gekomen niet aannemelijk gemaakt. Gezien u dit niet aannemelijk maakte, kan er ook geen geloof meer gehecht worden aan uw verklaringen dat Daesh aanstoot nam aan het feit dat uw broer bij het leger zat en dat Daesh hierdoor u in het vizier nam.

Dit wordt overigens bevestigd door een aantal bevreemdende vaststellingen in uw verklaringen aangaande het optreden van Daesh en uw broers houding nadat Daesh actief werd in uw regio van herkomst. U gaf aan dat mensen in het dorp wisten dat hij in het leger zat, en in uw dorp mensen van Daesh zaten, waaronder S. (...), Q. (...), Z. (...) (CGVS, p. 20; CGVS, p. 9) en er aldus redelijkerwijs van uitgegaan kan worden dat Daesh reeds lange tijd op de hoogte was van uw broers tewerkstelling. U verklaarde voorts dat Daesh aanvankelijk nog een jaar lang geen geweld gebruikte tegen de bevolking. In deze periode nam uw broer klaarblijkelijk geen voorzorgsmaatregelen als hij in het dorp op bezoek kwam (CGVS, pp. 20-21-22). Zo'n acht à negen jaar geleden sloeg de houding van Daesh evenwel om. U illustreerde dit met twee incidenten waarbij Daesh twee personen, onder wie een militair, op gewelddadige wijze om het leven bracht (CGVS, p.22). Niet alleen komt het bijzonder bevreemdend over dat Daesh in de acht à negen daaropvolgende jaren legerdienst van uw broer u en uw familie volledig ongemoeid liet, maar ook kan er opgemerkt worden dat het weinig aannemelijk is dat uw broer, weliswaar in het geheim, het risico nam om meermaals – in totaal zo'n vijftal keer – op bezoek te komen in het dorp, temeer daar het niet om kortstondige bezoeken ging, maar hij telkens een maand tot twee maanden in jullie ouderlijke woning verbleef (CGVS, p. 22 en 23). Bovendien kan er nog opgemerkt worden dat u aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken nog verklaard had dat uw broer nooit meer naar jullie dorp kwam. Zo zou Daesh hem niet kunnen benaderen (CGVS Vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5). Deze vaststellingen over de aanwezigheid van Daesh in uw regio van herkomst en de houding van uw broer in dit verband zetten de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas nogmaals op de helling.

Daarnaast kan er nog opgemerkt worden dat uw aanvankelijke verklaringen met betrekking tot uw persoonlijke problemen met Daesh een ernstige lacune vertonen. Zo sprak u tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts over één bezoek van Daesh aan uw ouderlijke woning (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voegde u hier evenwel nog een tweede bezoek aan toe (CGVS, p. 18). Enkele dagen na u vertrek uit het dorp, u bevond zich toen in Nimruz, belde u met uw vader die aangaf dat Daesh nogmaals naar uw woning was gekomen en dat er opnieuw geëist was dat u zich zou aansluiten (CGVS, p. 18). Geconfronteerd met deze lacune in uw aanvankelijke verklaringen gaf u aan dat u destijds stress had en niet fris in uw hoofd was (CGVS, p. 24). Deze uitleg kan maar weinig overtuigen. Tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken had u immers aangegeven dat u niets meer toe te voegen had aan uw verklaringen. Bovendien gaf u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud aan dat het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen was, dat u er alles had kunnen zeggen en dat u alle belangrijke gebeurtenissen die aanleiding gegeven hebben tot uw verzoek om internationale bescherming had kunnen vermelden (CGVS, p. 3). Volledigheidshalve kan er overigens nog opgemerkt worden dat uw familie, ondanks de aanwezigheid van Daesh in de regio, nog steeds in hetzelfde huis wonen (CGVS, p. 12). Ook deze vaststellingen doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Tot slot kan er nog gewezen worden op een aantal bevreemdende vaststellingen betreffende uw verklaringen over uw vertrek. Zo haalde u aan dat voor de financiering van uw reis spaargeld van uw broer werd gebruikt en een deel van de gronden werd verkocht (CGVS, p. 13). Echter, eerder gevraagd naar het eigen bezit van gronden stelde u dat uw familie over drie jerib beschikte. Gevraagd of uw familie vandaag nog steeds deze drie jerib grond bezit, gaf u aan dat dit het geval was en dat uw oom er momenteel voor zorgt (CGVS, p. 6 en 12). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaarde u het uw familie niet gevraagd te hebben maar te denken dat ze nu ongeveer twee jerib hebben en één jerib

verkochten, maar eigenlijk niet over die informatie te beschikken (CGVS, p. 14). Dit is zeer opmerkelijk. Voorts vertelde u in het bezit te zijn geweest van een taskara die u in Iran kwijt raakte (CGVS, p. 4). Naar eigen zeggen liet u deze taskara twee jaar geleden aanmaken, toen u Afghanistan wilde verlaten (CGVS, p. 9). Dit doet vragen rijzen, aangezien u verklaarde dat de beslissing te vluchten door uw moeder en oom werden genomen meteen nadat Daesh zijn eerste dreiging uitsprak tegen uw moeder en u de eerstvolgende ochtend al uw reis aanvatte (CGVS, p. 17). Dit doet vermoeden dat uw vlucht al eerder gepland was dan u wil laten uitschijnen. Ook deze vaststellingen ondermijnen uw vluchtrelaas.

Gelet op deze vaststellingen kan er aan uw vluchtrelaas geen enkel geloof meer gehecht worden.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus.afghanistan.veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern

onthemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden

van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier

waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

U stipte weliswaar in algemene termen aan dat uw verblijf in het buitenland een reden is waarom u niet kan of wil terugkeren naar uw land van herkomst, maar noch u noch uw advocaat haalde concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (CGVS, p. 19, 24 en 25). Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande argumentatie niet ombuigen. Aan de taskara's van uw beweerde ouders kan, gezien u zelf geen enkel identiteitsdocument neerlegde, geen enkele waarde gehecht worden. Eenzelfde conclusie kan getrokken worden betreffende het medisch verslag. De door uw advocaat overgemaakte opmerkingen bij uw persoonlijk onderhoud werden in rekening gebracht bij de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Na erop gewezen te hebben dat zijn identiteit, nationaliteit en afkomst uit het dorp Haidarkhel, gelegen in het district Kot van de provincie Nangarhar te Afghanistan, niet wordt betwist, gaat verzoeker als volgt in op een aantal motieven van de bestreden beslissing:

"1) De tewerkstelling van de boer van verzoeker

De tegenpartij meent vooreerst dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker op zeer ernstige wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden, inconsistenties, vaagheden en lacunes die werden vastgesteld in de opeenvolgende verklaringen van verzoeker en de neergelegde documenten betreffende zijn broer A. (...).

Zo meent de tegenpartij dat de verklaringen van verzoeker over de precieze functie van zijn broer binnen het Afghaanse leger niet overeenkomen :

"(...)"

Verzoeker heeft bij de Dienst vreemdelingenzaken in algemene termen verklaard dat de functie van zijn broer binnen het leger "soldaat" was, om zijn functie te onderscheiden van andere functies binnen het leger zoals de tolken, de chauffeurs, de personen die in de keukens werkten, de personen die voor het onderhoud van de uniformen zorgden, de personen die voor het huishouden zorgden, enz.

Binnen het Afghaanse leger, werden niet enkel soldaten tewerkgesteld maar ook andere personen, die andere taken uitvoerden.

Verzoeker benadrukt dat bij de Dienst vreemdelingenzaken gevraagd werd naar de functie van zijn broer, maar niet naar zijn rang. Hij heeft dan ook niet gedacht dat hij de precieze rang van zijn broer diende te geven.

Hij heeft gedurende zijn persoonlijk onderhoud verduidelijkt dat zijn broer breedmal was en kent dus weldegelijk de rang van zijn broer.

Verzoeker meent bijgevolg dat het hier niet om een tegenstrijdigheid gaat, maar gewoon om een "miscomprehensie" (of andere comprehensie) van de vraag die gesteld werd op de Dienst vreemdelingenzaken.

De tegenpartij meent verder dat verzoeker quasi geen kennis heeft van hoe de carrière van zijn broer doorheen de jaren geëvolueerd is :

"(...)"

Verzoeker legt uit dat de rang van breedmal maar een redelijk 'lage' rang is, die een gewoonlijke fase is van een klassieke loopbaanevolutie binnen het Afghaanse leger. Er was dus niets buitengewoonlijks aan de promotie van zijn broer, zodat verzoeker daar weinig details over heeft.

Betreffende het feit dat de broer van verzoeker de rang van breedmal kon verkrijgen zonder naar school te zijn gegaan, herhaalt verzoeker dat zijn broer reeds 12 jaar binnen het leger werkte in Helmand, dat hij een zekere ervaring had opgelopen en dat hij dus een leidinggevende functie kreeg op basis van zijn jarenlange tewerkstelling in het leger. Verzoeker heeft trouwens een attest neergelegd betreffende de promotie die zijn broer gekregen heeft ("document dat attestteert van uitzonderlijke promoties bij het leger op 23/5/1395"). In de bestreden beslissing valt echter niet te lezen waarom er met dit document geen rekening gehouden kan worden.

De tegenpartij meent ook dat de overige kennis van verzoeker over de tewerkstelling van zijn broer bij het Afghaanse leger beperkt is :

"(...)"

Verzoeker legt nogmaals uit dat hij amper met zijn broer sprak over zijn tewerkstelling en hij bijgevolg weinig concrete details of anekdotes kan geven : zijn broer kwam maar om het anderhalf jaar tot twee jaar naar huis. Zijn familie en zijn broer hadden ook telefonisch contact, maar verzoeker sprak amper rechtstreeks met zijn broer ("we hielden het bij korte conversaties" – NPO, p. 21). De moeder en vader van verzoeker vertelden in het algemeen hoe het met de broer van verzoeker ging, maar gaven weinig details.

Verzoeker benadrukt ook dat hij niet naar school is gegaan en niet kan lezen en schrijven. Zijn profiel legt ook mede uit waarom hij sommige details niet kent/zich niet herinnert, zoals het korps van zijn broer.

Verzoeker meent ook dat hij toch meer heeft kunnen vertellen over de tewerkstelling van zijn broer dan wat de tegenpartij laat blijken : zo heeft hij duidelijk uitgelegd dat zijn broer eerst een opleiding gevolgd heeft in Kaboel van 3 a 3,5 maanden, dat hij daarna in de Sarband checkpoint in het Gereshk district in de provincie Helmand gestationeerd was (NPO, p. 19), dat hij naar andere districten ging voor missies (Na-de Ali, Kasjaki, Gereshk – NPO, p. 11), dat de baas van zijn broer commander Z. (...) was (NPO, p. 19), dat zijn broer 18.000 afghani verdiende (NPO, p. 13), dat zijn broer na 10 jaar dienst teruggekeerd is naar Kaboel om verdere lessen te krijgen, waarna hij zelf lessen gaf (NPO, p. 19), dat hij een eigen kamer had in de checkpoint maar dat de anderen een gezamenlijke slaapruijme hadden (NPO, p. 21), wat hij at wanneer hij in de checkpoint was (NPO, p. 21), enz.

De tegenpartij heeft hier duidelijk rekening gehouden met de negatieve elementen van het relaas van verzoeker, maar niet met de positieve elementen van zijn relaas.

2) De houding van de broer van verzoeker

De tegenpartij meent ook over de verklaringen van verzoeker aangaande het optreden van Daesh en de houding van zijn broer nadat Daesh actief werd in de regio wat volgt :

"(...)".

De broer van verzoeker was getrouwd en had ook kinderen. Ondanks het risico dat hij liep, was het heel belangrijk voor hem om terug te keren naar zijn regio van herkomst om zijn familie te bezoeken.

Verzoeker heeft ook heel duidelijk uitgelegd dat zijn broer voorzorgsmaatregelen nam wanneer hij terugkeerde naar zijn dorp : "(...)" (NPO, p. 10).

Voor wat betreft de reden waarom Daesh de familie van verzoeker niet meteen heeft lastiggevallen, heeft verzoeker duidelijk verklaard dat de Daesh-leden, in het begin, de personen niet lastigvielen omdat zij goede relaties wilden hebben met de dorpingen (NPO, p. 20).

Hij kan moeilijk uitleggen waarom de Daesh-leden pas in 2020 zijn langsgesproken, aangezien hij de intenties, plannen en strategieën van Daesh niet kent. Men kan niet verwachten van een asielzoeker dat hij de handelingen en beslissingen van zijn belagers uitlegt. Dit geldt in het bijzonder in huidig geval, aangezien de Daesh-leden handelen naar hun eigen zin en dit op een onverwachte manier. De aannemelijkheid van een handelswijze is afhankelijk van verschillende, externe, factoren, waardoor de aannemelijkheid van een handelswijze moeilijk te beoordelen is door een buitenstaander. Ook hier kunnen verschillende externe factoren de handelswijze van Daesh uitleggen, o.a. het feit dat zij eerst andere prioriteiten hadden, dat zij na enkele tijd beslist hebben om steviger op de treden tegenover de familieleden van personen die voor de overheid werkten, enz.

3) De persoonlijke problemen van verzoeker met Daesh

De tegenpartij meent ook dat de aanvankelijke verklaringen van verzoeker met betrekking tot zijn persoonlijke problemen met Daesh een ernstige lacune vertonen :

"(...)".

Verzoeker heeft bij de Dienst vreemdelingenzaken niet uitgelegd dat de Daesh-leden nog een tweede keer naar zijn huis zijn gekomen, omdat men gevraagd had om in het kort de feiten uit te leggen die hebben geleid tot zijn vlucht. Verzoeker heeft bij de Dienst vreemdelingenzaken dus uitgelegd wat er gebeurd was vóórdat hij uit zijn dorp gevlucht is. Tijdens het tweede bezoek, was verzoeker al gevlucht, zodat hij dit tweede bezoek niet heeft uitgelegd gedurende zijn interview bij de Dienst vreemdelingenzaken.

Gedurende zijn vrij relaas op het Commissariaat-generaal (NPO, p. 17), heeft verzoeker trouwens ook maar verteld over het eerste bezoek, omdat hij aanvankelijk de feiten heeft uitgelegd die hebben geleid tot zijn vlucht. Het is pas daarna dat verzoeker hieraan toegevoegd heeft dat er nog een tweede bezoek was geweest nadat hij zijn dorp had ontvlucht (NPO, p. 18). Het is dus duidelijk dat verzoeker een onderscheid maakt tussen wat er gebeurd is vóór zijn vlucht, en wat er gebeurd is na zijn vlucht.

4) Het vertrek van verzoeker

De tegenpartij meent uiteindelijk over het vertrek van verzoeker :

"(...)".

Verzoeker had duidelijk de vraag niet goed begrepen. Hij dacht dat hem gevraagd werd of zijn familie nog gronden bezit, maar heeft niet gelet op de hoeveelheid die vermeld was in de vraag. Verzoeker weet ook niet precies hoeveel gronden er verkocht werden om zijn reis te bekostigen : "(...)" (NPO, p. 14). Verzoeker heeft dus geen informatie over de exacte hoeveelheid grond dat zijn familie nog bezit.

5) Conclusie

In het licht van wat voorafgaat, blijkt duidelijk dat de tegenpartij het relaas van verzoeker onvoldoende serieus heeft bestudeerd. De tegenpartij heeft duidelijk enkel rekening gehouden met de elementen die in het "nadeel" van verzoeker spelen, en niet met de elementen die in zijn "voordeel" spelen, ondanks het feit dat verzoeker veel informatie heeft kunnen geven en veel documenten heeft neergelegd betreffende de tewerkstelling van zijn broer (foto's, attesten, appreciatiebrieven, enz. – "(...)" – NPO, p. 14)."

Vervolgens kaart verzoeker de staatsgreep van de taliban in augustus 2021 en zijn verwestering aan. Hij stipt aan dat hij Afghanistan heeft verlaten in 2020 en sinds meer dan anderhalf jaar in Europa verblijft, wat hem de tijd gunde om zich aan te passen aan de westerse wereld, aan diens manier van leven, denken en mentaliteit. Verzoeker beklemt oont zich te hebben aangepast aan de westerse levensstijl en licht toe dat hij zich op een westerse manier kleedt en gedraagt, alsook Engels spreekt, dat hij veel Belgische vrienden heeft en perfect is geïntegreerd in de Belgische samenleving. Het is voor hem bijgevolg ondenkbaar om vandaag terug te keren naar Afghanistan, aangezien hij omwille van zijn verwestering vervolgd zal worden door de taliban, maar ook door de Afghaanse samenleving, aldus verzoeker. Een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan, na een asielaanvraag te hebben ingediend en na zich psychologisch maar ook fysiek te hebben aangepast aan de westerse wereld, zal volgens

verzoeker een gevaar van discriminatie en persoonlijke vervolging veroorzaken, *a fortiori* sinds de taliban de macht hebben overgenomen en een zeer radicaal bewind voeren, in overeenstemming met de *Sharia*-wet. In dit verband stipt verzoeker nog aan dat er nog heel weinig informatie beschikbaar is over de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders en wijst hij op een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 31 maart 2022.

Vervolgens voert verzoeker een theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel waarvan hij meent dat dit hem dient gegund te worden.

Inzake de subsidiaire beschermingsstatus geeft verzoeker uitgebreid toelichting bij de huidige humanitaire crisis in Afghanistan, die volgens hem duidelijk het directe en indirecte gevolg is van het optreden van actoren, waarbij hij wijst op een schending van artikel 3 van het EVRM. Ten slotte voert verzoeker een omstandig betoog inzake artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Hij voert aan dat er sprake is van incorrecte of gemanipuleerde informatie over de realiteit ter plaatse en analyseert het willekeurig geweld in Afghanistan met verwijzingen naar algemene informatie, waaruit hij concludeert dat Afghanistan zich in een situatie van gewapend conflict en willekeurig geweld bevindt.

2.2. Stukken

2.2.1. In de inventaris der stukken bij het verzoekschrift refereert verzoeker aan het rapport "*Afghanistan: risques au retour liés à «l'occidentalisation»*" van OSAR van 26 maart 2021 (stuk 3).

2.2.2. Op 17 november 2022 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022, aan de "*Afghanistan Country Focus*" van EASO van januari 2022, aan het rapport "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van EUAA van augustus 2022, aan het "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van EASO van augustus 2020, aan het rapport "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van EUAA van augustus 2022 en aan de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022.

2.2.3. Bij een op 25 november 2022 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet fotokopieën van een diploma van zijn broer (stuk 1), van een tewerkstellingskaart van zijn broer (stuk 2), van een opleidingscertificaat van zijn broer (stuk 3), van twee appreciatiebrieven (stukken 4 en 5), van twee oproepingsbrieven van de taliban (stukken 6 en 7), alle met voor eensluidend verklaarde vertaling, en van de envelop waarmee deze stukken hem werden opgestuurd (stuk 8).

2.2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker de originele exemplaren neer van de hierboven vermelde stukken die hij bij zijn op 25 november 2022 neergelegde aanvullende nota had gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van het vertrouwensbeginsel, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit beginsel geschonden acht.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, daar (A) er aan zijn vluchtrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht nu de geloofwaardigheid ervan op zeer ernstige wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden, inconsistenties, vaagheden en lacunes die werden vastgesteld in zijn opeenvolgende verklaringen en de door hem neergelegde documenten betreffende zijn broer A., daar (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, daar (C) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en daar (D) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn

aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart dat zijn broer zich zo'n twaalf jaar voor zijn vlucht uit Afghanistan aansloot bij het leger en dat in de winter van 2020 Daesh bij zijn moeder kwam eisen dat hij hen zou vervoegen omdat zijn broer in het leger zat en tegen hen vocht. Als hij dat niet deed, zouden ze hem vermoorden. Zijn moeder zou verzoeker, die op dat moment bij zijn oom was, hebben verwittigd en, na advies van zijn broer, samen met zijn oom beslist hebben dat verzoeker de volgende ochtend moest vluchten. Verzoeker zou zijn land in de winter van 2020 verlaten hebben en de ochtend na zijn vertrek zou Daesh opnieuw een bezoek hebben gebracht aan zijn ouderlijke woning. Na zijn aankomst in België zou verzoeker van zijn moeder nog vernomen hebben dat zijn broer werd gedood bij een explosie op Sarband checkpoint (Gereshk district). Verzoeker verklaart bij een terugkeer naar Afghanistan te vrezen dat hij zal worden gedood worden door Daesh omwille van de tewerkstelling van zijn broer bij het Afghaanse leger. Bovendien stelt hij bang te zijn om problemen te krijgen ten gevolge van zijn verblijf in Europa.

Ter staving van zijn relaas legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure een mail van zijn advocaat met opmerkingen bij de notities van zijn persoonlijk onderhoud neer, alsook fotokopieën van acht foto's van zijn broer als militair, van verschillende certificaten en appreciatiebrieven betreffende de tewerkstelling van zijn broer, van twee foto's van het graf van zijn broer, van een legerbadge van zijn broer, van een schrijven van de overste van zijn broer over het feit dat zijn broers identiteitskaart werd ingehouden, van een attest aangaande de promotie van zijn broer tot de rang van sergeant E7, van een schrijven waaruit blijkt dat zijn broer op 16 oktober 2020 om het leven is gekomen bij een vijandelijke aanslag op de controlepost Sarband in het district Gereshk, gelegen in de provincie Helmand, van een attest inzake de uitzonderlijke promoties bij het leger op 13 augustus 2016, van de *taskara's* van zijn broer, zijn vader en zijn moeder en van een medisch verslag betreffende zijn vader, opgemaakt in Peshawar (Pakistan) (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'documenten').

Bij zijn aanvullende nota en ter terechtzitting legde verzoeker nog een diploma van zijn broer, een tewerkstellingskaart van zijn broer, een opleidingscertificaat van zijn broer, twee appreciatiebrieven, twee oproepingsbrieven van de taliban en de envelop waarmee deze stukken hem werden opgestuurd neer.

De Raad stelt in navolging van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vast dat verzoeker geen enkel identiteitsdocument neerlegt met betrekking tot zijn eigen persoon en wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie vormt met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Hoewel verzoeker in staat bleek om verschillende documenten neer te leggen met betrekking tot de identiteit, tewerkstelling en het overlijden van de persoon van wie hij beweert dat het zijn broer is en met betrekking tot de identiteit van zijn ouders en hij verklaarde dat hij een *taskara* liet maken toen hij Afghanistan wou verlaten (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9), stelt de Raad vast dat verzoeker geen dienstige verklaring aanreikt voor het ontbreken van een bewijs omtrent zijn identiteit of nationaliteit. Hoe dan ook kan gelet op het ontbreken van een dergelijk bewijs niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker de broer is van de persoon van wie hij tal van stukken voorlegde die diens tewerkstelling bij het leger en diens overlijden ten gevolge van een aanslag zouden moeten aantonen. Evenmin kan zonder meer worden aangenomen dat verzoeker de zoon is van de personen van wie hij beweert dat het zijn ouders zijn en van wie hij *taskara's* en een medisch verslag had neergelegd. Ten slotte kan ook niet zonder meer worden aangenomen dat de door verzoeker bij zijn aanvullende nota gevoegde oproepingsbrieven van de taliban op zijn persoon betrekking hebben, nu hij geen identiteitsdocumenten voorlegt waaruit kan blijken dat hij de persoon is die hij beweert te zijn en die in deze oproepingsbrieven vermeld wordt.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing nog op goede gronden als volgt gesteld:

“U kon overigens geen enkele foto voorleggen van uzelf met uw broer, ondanks het feit dat hij ook nog tijdens zijn functie bij het leger geregeld voor langere periodes bij u thuis verbleef (CGVS, p. 17; CGVS, pp. 22-23). Dit is weinig aannemelijk en maakt dat er aan de foto’s die u neerlegde geen enkele bewijswaarde gehecht kan worden, temeer uit niets blijkt wie erop afgebeeld wordt en waar, wanneer en in welke omstandigheden deze foto’s genomen werden. Betreffende de foto’s van uw broers beweerde graf kan er opgemerkt worden dat de graftekst op één woord na (namelijk vermoord) onleesbaar is. Bijgevolg kan er ook aan deze foto’s geen waarde gehecht worden. Er kan hierbij nog opgemerkt worden dat er op de documenten met betrekking tot uw broers tewerkstelling sprake is van twee verschillende volgnummers: in enkele documenten wordt er gewag gemaakt van het volgnummer 79A954 maar op de brief betreffende uw broers promotie tot sergeant E7 (document F), staat nummer 97A954 vermeld. Dit is opmerkelijk. Het komt eveneens zeer bevreemdend over dat u, ofschoon al uw documenten door uw moeder verzameld werden en zij via haar verre neef deze documenten aan u overmaakte (CGVS, p. 16), een trainingscertificaat op naam van T. I. (...) neerlegde. Dit doet ernstige vragen bij de herkomst van deze documenten.

(...)

De door uw advocaat overgemaakte opmerkingen bij uw persoonlijk onderhoud werden in rekening gebracht bij de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.”

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De envelop die verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt, kan staven dat verzoeker post gekregen heeft uit Nangarhar. Dit gegeven wordt *in casu* niet betwist, doch heeft geen betrekking op de door verzoeker aangehaalde feiten en vrees. De meeste van de foto’s die verzoeker ter terechtzitting nog neerlegt, zijn dezelfde als deze die hij reeds in de loop van de administratieve procedure heeft neergelegd en veranderen niets aan wat hierboven is gesteld over de bewijswaarde daarvan. Ook op de twee nieuwe foto’s die verzoeker nog niet had voorgelegd, is verzoeker niet samen met zijn broer te zien, zodat ook deze geen band tussen verzoeker en zijn beweerde broer kunnen aantonen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden besloten dat de door verzoeker voorgelegde documenten volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet verder worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Wat dit betreft, wijst de commissaris-generaal er vooreerst op goede gronden op dat de verklaringen van verzoeker over de precieze functie van zijn beweerde broer binnen het Afghaanse leger niet overeenkomen. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Op de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet gevraagd naar de functie van uw broer in het leger, verklaarde u dat hij gewoon soldaat was (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). In het licht hiervan komt het dan ook zeer bevreemdend over dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij de rang van breedmal (lance corporal) had (CGVS, p. 10, p. 15). Hierop gewezen had u geen verklaring. U stelde slechts dat de tolk misschien een fout had gemaakt (CGVS, p.24). Deze uitleg kan evenwel niet overtuigen. Het verslag van uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken werd u voorgelezen, waarna u het ter goedkeuring ondertekende. Dat u enerzijds spreekt over uw broer als een gewone soldaat, daar waar u anderzijds aangeeft dat uw broer een hoge positie innam bij het Afghaanse leger en er leiding gaf aan zo’n honderd tot honderdvijftig soldaten is weinig aannemelijk en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering dat uw broer daadwerkelijk gediend heeft in het leger.”

Verzoeker voert aan dat hij bij de Dienst vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) in algemene termen verklaard heeft dat de functie van zijn broer binnen het leger “soldaat” was, om zijn functie te onderscheiden van andere functies binnen het leger, zoals onder meer de tolken, de chauffeurs, de personen die in de keukens werkten, de personen die voor het onderhoud van de uniformen zorgden, de personen die voor het huishouden zorgden. Hij benadrukt dat bij de DVZ gevraagd werd naar de functie van zijn broer, maar niet naar zijn rang, zodat hij niet gedacht heeft dat hij de precieze rang van zijn broer diende te geven. Hij beperkt zich echter tot het geven van een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier, waaruit blijkt dat hij op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) na confrontatie met deze tegenstrijdigheid nog aangaf dat de tolk misschien een fout heeft gemaakt en dat hij dat niet had opgemerkt (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende

informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 24). Aldus slaagt verzoeker er niet in om de hierboven aangehaalde motieven te weerleggen of te ontkrachten.

Daarnaast wijst de commissaris-generaal er terecht op dat verzoeker *quasi* geen kennis bleek te hebben van hoe de carrière van zijn broer doorheen de jaren geëvolueerd is, wat hij in de bestreden beslissing als volgt nader duidt:

"Gevraagd naar wanneer uw broer gepromoveerd werd tot de rang van breedmal (lance corporal) gaf u aan dit niet te weten (CGVS, p. 15). U wist evenmin welke rang hij voordien precies bekleedde (CGVS, p. 15), noch welke rang hij had nadat hij zijn opleiding afgerond had (CGVS, p. 24). Uitgenodigd om alles te vertellen waar u aan kon denken over de evolutie van zijn carrière, bleef u opnieuw in gebreke. U stelde kortweg dat u de informatie waarover u beschikte en de documenten had gegeven (CGVS, p. 21). Tevens laat geen enkele foto uw broer bij het leger toe zijn graad te achterhalen aan de hand van kentekens op zijn uniform: deze zijn immers niet zichtbaar afgebeeld. Gevraagd naar meer uitleg betreffende het feit dat uw broer, die niet naar school ging (CGVS, p. 5), de rang van breedmal kon verkrijgen, verklaarde u dat hij ervaring verkreeg, er al lang was en goed was in zijn taken en daarom de rang kreeg (CGVS, p. 24). U gaf aan dat uw broer hiervoor niet extra moest studeren, maar de rang kreeg omdat hij zijn activiteiten goed deed (CGVS, p. 15). Echter, dat hij als een ongeletterd militair de leiding had over meer dan honderd soldaten (CGVS, p. 11), is echter weinig aannemelijk, temeer daar u slechts over een tweetal opleidingen die uw broer volgde om zijn taken uit te voeren: een basisopleiding bij aanvang van zijn tewerkstelling en een voortgezette opleiding, die slechts een maand tot twee maanden duurde, toen hij reeds tien jaar in dienst was (CGVS, p. 19 en 20). Ook deze vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen aangaande uw broer."

Verzoeker legt in zijn verzoekschrift uit dat *"de rang van breedmal maar een redelijk 'lage' rang is, die een gewoonlijke fase is van een klassieke loopbaan-evolutie binnen het Afghaanse leger"* en dat er dus niets *"buitengewoonlijks"* was aan de promotie van zijn broer, zodat hij daar weinig details over heeft. Hij beperkt zich echter wederom tot het geven van een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien moeilijk te rijmen valt met zijn verklaringen op het CGVS dat er ongeveer 100 tot 150 personen onder de supervisie van zijn beweerde broer stonden (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Door voorts louter te herhalen dat zijn broer *"reeds 12 jaar binnen het leger werkte in Helmand, dat hij een zekere ervaring had opgelopen en dat hij dus een leidinggevende functie kreeg op basis van zijn jarenlange tewerkstelling in het leger"*, weerlegt noch ontkracht verzoeker de concrete motieven van de bestreden beslissing daarover. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen en met het louter herhalen van zijn verklaringen blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien laat verzoeker de vaststellingen in de bestreden beslissing dat hij niet wist wanneer zijn broer gepromoveerd werd tot de rang van breedmal, noch welke rang zijn broer voordien precies bekleedde, noch welke rang zijn broer had nadat hij zijn opleiding afgerond had volledig ongemoeid. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de hierboven aangehaalde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoeker *quasi* geen kennis bleek te hebben van hoe de carrière van zijn broer doorheen de jaren geëvolueerd is.

Waar verzoeker nog stelt dat hij een attest heeft neergelegd betreffende de promotie die zijn broer gekregen heeft en dat in de bestreden beslissing niet te lezen valt waarom er met dit document geen rekening gehouden kan worden, gaat hij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat hij geen enkel identiteitsdocument met betrekking tot zijn persoon neerlegde in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, zodat er op geen enkele manier kan worden vastgesteld dat de door hem aangebrachte documenten, in zoverre er waarde aan gehecht kan worden, zijn broer toebehoren.

Aldus slaagt verzoeker er niet in de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Hierbij komt nog dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat ook de overige kennis van verzoeker met betrekking tot de tewerkstelling van zijn broer bij het Afghaanse leger beperkt is:

"Immers, hoewel uw broer twaalf jaar werkte voor het leger, wist u niet in welk korps hij zat (CGVS, p. 11). U zei dat hij de laatste twaalf jaar in de provincie Helmand zat, maar u kon niet toelichten op welke basis dat was (CGVS, p. 10 en 23). U wist evenmin aan welke eenheid hij leiding gaf (CGVS, p. 21). Ook op vragen die gericht waren op belevingen van zijn leven als militair kon u geen overtuigende antwoorden geven. Zo kon u geen enkele grappige anekdote weergeven uit de twaalf jaar die uw broer bij het leger"

doorbracht (CGVS, p. 21). U gaf aan dat hij enkel sprak over de gevechten en wie er allemaal gedood werd. Gevraagd naar een voorbeeld over dergelijke zaken, gaf u aan dat hij sprak over zijn vrienden die gedood werden. Gevraagd naar een voorbeeld van een vriend die hij verloor, ontweek u echter de vraag en gaf u aan dat jullie slechts korte conversaties hielden om ervoor te zorgen dat de burens niet wisten dat uw broer thuis was (CGVS, p. 21). Dit is weinig aannemelijk. U verklaarde immers dat uw broer weliswaar slechts om het anderhalf jaar tot twee jaar naar huis kwam, maar dat, als hij een bezoek bracht, wel één tot twee maanden bleef en u met hem over zijn job sprak (CGVS, p. 23). Bovendien belde uw broer vaak naar het thuisfront (CGVS, p. 11). In het licht hiervan is het niet aannemelijk dat uw kennis over uw broers ervaringen gering blijkt te zijn.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij amper met zijn broer sprak over zijn tewerkstelling en dat hij bijgevolg weinig concrete details of anekdotes kan geven. Hij beperkt zich echter opnieuw tot het geven van een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien moeilijk te rijmen valt met zijn verklaring op het CGVS dat zijn beweerde broer soms één of twee maanden thuis bleef en dan met hen sprak over zijn job en de moeilijkheden die hij had (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 23). Voorts betwist verzoeker niet dat hij ook over de zaken waarover zijn beweerde broer volgens hem wel met hem zou hebben gesproken, met name over de gevechten en wie er allemaal gedood werd, geen concrete voorbeelden kon geven en de vragen ontweek.

Verzoeker benadrukt nog dat hij niet naar school is gegaan en niet kan lezen en schrijven, doch zijn ongeschooldheid biedt geen verschoning voor zijn beperkte kennis over de tewerkstelling van zijn broer bij het Afghaanse leger. Ook van een persoon die nooit enig onderwijs genoten heeft, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven over zijn gesprekken met zijn broer over diens tewerkstelling bij het leger, zeker wanneer hij omwille van die tewerkstelling zijn land heeft moeten verlaten.

De kennis die verzoeker wel kan aantonen over de tewerkstelling van zijn broer, zoals over diens opleiding in Kabul, diens stationering in "*de Sarband checkpoint in het Gereshk district in de provincie Helmand*", diens missies, baas, wedde en lessen, diens eigen kamer in de checkpoint en diens voeding, doet aan de voorgaande conclusies aangaande zijn beperkte kennis geen afbreuk. Zijn kennis van deze zaken weegt immers niet op tegen de hogervermelde lacunes in zijn kennis omtrent de tewerkstelling van zijn broer. Een deel van de informatie die verzoeker gaf, zoals de plaats waar zijn beweerde broer gestationeerd was en diens opleiding in Kabul, kan bovendien eenvoudig worden gelezen in de stukken die verzoeker ter staving van zijn verzoek heeft voorgelegd en kon dus door verzoeker eenvoudig worden ingestudeerd. Andere informatie die verzoeker gaf, betreffen loutere beweringen die door de Raad niet kunnen worden geverifieerd.

Hoe dan ook herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat aan verzoekers vluchtrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht.

Zo wees de commissaris-generaal nog op een aantal opvallende inconsistenties en tegenstrijdigheden wat betreft het overlijden van verzoekers broer, wat in de bestreden beslissing als volgt nader wordt toegelicht:

"Zo verklaarde u tijdens uw onderhoud op de DVZ de dood van uw broer te hebben vernomen in Servië (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.8). Tijdens het persoonlijk onderhoud vertelde u evenwel dat u na uw aankomst in België de dood van uw broer via uw moeder vernam (CGVS, p.18). Hiermee geconfronteerd verklaarde u echter enkel dat u ook aan de advocaat gezegd had dat u zijn dood vernam toen u in België kwam (CGVS, p. 24). Hiermee rechtvaardigt u deze tegenstrijdige verklaringen geenszins, temeer u uw verklaringen op de DVZ ter goedkeuring ondertekende en u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal geen opmerkingen had over uw eerste gesprek (CGVS, p. 3). Daarnaast komt het zeer bevreemdend over dat, toen uw vader uw broers lichaam in Helmand ging opvragen, het aangezicht van uw broer onherkenbaar was, maar dat uw vader hem herkende omdat hij zo groot was (CGVS, p.18). Op geen enkele foto die u neerlegde van uw broer blijkt evenwel zijn meer dan gemiddelde lengte. Integendeel, op zijn taskara staat hij beschreven als zijnde een man van gemiddelde grootte. Ook deze vaststelling roept vragen op bij uw beweringen aangaande uw broer."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Op basis van de voorgaande vaststellingen kon de commissaris-generaal terecht besluiten dat verzoeker zijn beweringen dat zijn broer jarenlang in het Afghaanse leger gediend heeft en na zijn vlucht uit Afghanistan om het leven is gekomen niet aannemelijk heeft gemaakt en dat er bijgevolg ook geen geloof meer kan worden gehecht aan zijn verklaringen dat Daesh aanstoot nam aan het feit dat zijn broer bij het leger zat en dat Daesh hierdoor verzoeker in het vizier nam.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat Daesh aanstoot nam aan het feit dat zijn broer bij het leger zat en dat Daesh hierdoor hem in het vizier nam, blijkt eens te meer uit de volgende vaststellingen in zijn verklaringen over het optreden van Daesh en de houding van zijn broer nadat Daesh actief werd in zijn regio van herkomst:

“U gaf aan dat mensen in het dorp wisten dat hij in het leger zat, en in uw dorp mensen van Daesh zaten, waaronder S. (...), Q. (...), Z. (...) (CGVS, p. 20; CGVS, p. 9) en er aldus redelijkerwijs van uitgegaan kan worden dat Daesh reeds lange tijd op de hoogte was van uw broers tewerkstelling. U verklaarde voorts dat Daesh aanvankelijk nog een jaar lang geen geweld gebruikte tegen de bevolking. In deze periode nam uw broer klaarblijkelijk geen voorzorgsmaatregelen als hij in het dorp op bezoek kwam (CGVS, pp. 20-21-22). Zo’n acht à negen jaar geleden sloeg de houding van Daesh evenwel om. U illustreerde dit met twee incidenten waarbij Daesh twee personen, onder wie een militair, op gewelddadige wijze om het leven bracht (CGVS, p.22). Niet alleen komt het bijzonder bevreemdend over dat Daesh in de acht à negen daaropvolgende jaren legerdienst van uw broer u en uw familie volledig ongemoeid liet, maar ook kan er opgemerkt worden dat het weinig aannemelijk is dat uw broer, weliswaar in het geheim, het risico nam om meermaals – in totaal zo’n vijftal keer – op bezoek te komen in het dorp, temeer daar het niet om kortstondige bezoeken ging, maar hij telkens een maand tot twee maanden in jullie ouderlijke woning verbleef (CGVS, p. 22 en 23). Bovendien kan er nog opgemerkt worden dat u aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken nog verklaard had dat uw broer nooit meer naar jullie dorp kwam. Zo zou Daesh hem niet kunnen benaderen (CGVS Vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5). Deze vaststellingen over de aanwezigheid van Daesh in uw regio van herkomst en de houding van uw broer in dit verband zetten de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas nogmaals op de helling.”

Verzoeker wijst erop dat zijn broer getrouwd was en ook kinderen had en dat het voor zijn broer, ondanks het risico dat hij liep, heel belangrijk was om terug te keren naar zijn regio van herkomst om zijn familie te bezoeken, doch hij weerlegt hiermee niet dat hij bij de DVZ in tegenstrijd hiermee nog verklaarde dat zijn broer nooit meer naar hun dorp kwam. Bovendien verklaart verzoeker hiermee niet waarom zijn broer zijn bezoeken niet beperkte tot kortstondige bezoeken, maar telkens een maand tot twee maanden in de ouderlijke woning verbleef. De (beperkte) voorzorgsmaatregelen die zijn beweerde broer wel zou hebben genomen, doen geen afbreuk aan het risico dat deze nam door telkens voor langere periodes in een dorp te verblijven waar Daesh actief was en waarschijnlijk ook op de hoogte was van zijn tewerkstelling bij het leger.

Waar verzoeker nog laat gelden dat *“de Daesh-leden, in het begin, de personen niet lastigvielen omdat zij goede relaties wilden hebben met de dorpingen”* en dat dit verklaart waarom Daesh zijn familie niet meteen heeft lastiggevallen, gaat hij eraan voorbij dat volgens zijn verklaringen hij en zijn familie geen gewone dorpingen zijn, doch wel (familie van) een soldaat die tegen Daesh ten strijde trekt. Zo kan worden aangenomen dat Daesh de dorpingen aanvankelijk met rust liet, is het veel minder aannemelijk dat Daesh ook verzoeker en zijn familie met rust liet. Van verzoeker wordt niet verwacht dat hij de handelingen en beslissingen van zijn belagers uitlegt, doch wel dat hij, gezien het gebrek aan bewijs van zijn identiteit en bijgevolg ook van de door hem ingeroepen vervolgingsfeiten en vrees, voldoende consistente, gedetailleerde, specifieke en aannemelijke verklaringen aflegt, *quod non*.

Aldus slaagt verzoeker er ook niet in de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

Naast al het voorgaande merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing nog op dat verzoekers aanvankelijke verklaringen met betrekking tot zijn persoonlijke problemen met Daesh de volgende ernstige lacune vertonen:

“Zo sprak u tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts over één bezoek van Daesh aan uw ouderlijke woning (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voegde u hier evenwel nog een tweede bezoek aan toe (CGVS, p. 18). Enkele dagen na u vertrek uit het dorp, u bevond zich toen in Nimruz, belde u met uw vader die aangaf dat Daesh nogmaals naar uw woning was gekomen en dat er opnieuw geëist was dat u zich zou aansluiten (CGVS, p. 18). Geconfronteerd met deze lacune in uw aanvankelijke verklaringen gaf u aan dat u destijds stress had en niet fris in uw hoofd was (CGVS, p. 24). Deze uitleg kan maar weinig

overtuigen. Tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken had u immers aangegeven dat u niets meer toe te voegen had aan uw verklaringen. Bovendien gaf u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud aan dat het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen was, dat u er alles had kunnen zeggen en dat u alle belangrijke gebeurtenissen die aanleiding gegeven hebben tot uw verzoek om internationale bescherming had kunnen vermelden (CGVS, p. 3). Volledigheidshalve kan er overigens nog opgemerkt worden dat uw familie, ondanks de aanwezigheid van Daesh in de regio, nog steeds in hetzelfde huis wonen (CGVS, p. 12). Ook deze vaststellingen doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas."

Verzoeker stelt dat hij bij de DVZ niet heeft uitgelegd dat de Daesh-leden nog een tweede keer naar zijn huis zijn gekomen omdat men gevraagd had om in het kort de feiten uit te leggen die hebben geleid tot zijn vlucht, terwijl hij tijdens het tweede bezoek al gevlucht was. Dit betoog kan niet worden gevolgd nu aan verzoeker bij de DVZ niet enkel gevraagd werd naar de feiten die hebben geleid tot zijn vlucht uit Afghanistan, maar ook of hij al zijn problemen heeft uiteengezet, of hij naast de door hem aangehaalde problemen nog problemen heeft gehad en of hij nog iets had toe te voegen. Op deze laatste vraag antwoordde hij dat hij, wanneer hij in Servië was, had gehoord dat zijn broer ondertussen vermoord was (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', Vragenlijst). Verzoeker had dus geen enkele reden om het tweede bezoek van de taliban aan zijn ouderlijke woonst bij de DVZ onvermeld te laten.

Tot slot wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing nog op de volgende bevreemdende vaststellingen betreffende verzoekers verklaringen over zijn vertrek:

"Zo haalde u aan dat voor de financiering van uw reis spaargeld van uw broer werd gebruikt en een deel van de gronden werd verkocht (CGVS, p. 13). Echter, eerder gevraagd naar het eigen bezit van gronden stelde u dat uw familie over drie jerib beschikte. Gevraagd of uw familie vandaag nog steeds deze drie jerib grond bezit, gaf u aan dat dit het geval was en dat uw oom er momenteel voor zorgt (CGVS, p. 6 en 12). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaarde u het uw familie niet gevraagd te hebben maar te denken dat ze nu ongeveer twee jerib hebben en één jerib verkochten, maar eigenlijk niet over die informatie te beschikken (CGVS, p. 14). Dit is zeer opmerkelijk. Voorts vertelde u in het bezit te zijn geweest van een taskara die u in Iran kwijt raakte (CGVS, p. 4). Naar eigen zeggen liet u deze taskara twee jaar geleden aanmaken, toen u Afghanistan wilde verlaten (CGVS, p. 9). Dit doet vragen rijzen, aangezien u verklaarde dat de beslissing te vluchten door uw moeder en oom werden genomen meteen nadat Daesh zijn eerste dreiging uitsprak tegen uw moeder en u de eerstvolgende ochtend al uw reis aanvatte (CGVS, p. 17). Dit doet vermoeden dat uw vlucht al eerder gepland was dan u wil laten uitschijnen. Ook deze vaststellingen ondermijnen uw vluchtrelaas."

Verzoekers betoog dat hij de vraag niet goed begrepen had en dacht dat hem gevraagd werd of zijn familie nog gronden bezit, maar dat hij er niet lette op de hoeveelheid die vermeld was in de vraag, vindt geen steun in de notities van het persoonlijk onderhoud, waaruit blijkt dat hem duidelijk gevraagd werd of zijn gezin vandaag "nog al zijn 3 jerib gronden" heeft (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Dat verzoeker bij deze vraagstelling niet zou gelet hebben op de hoeveelheid gronden die zijn familie nog zou bezitten, betreft een loutere bewering (*post factum*). Gevraagd hoe hij wist dat zijn familie "nog de 3 jerib had", antwoordde verzoeker niet dat hij deze vraag verkeerd begrepen had, doch wel dat hij het hen (zijn familie) niet vroeg en dat hij dacht "dat ze nu ongeveer 2 jerib hebben" (*ibid.*, p. 14).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Waar verzoeker nog in het algemeen aanvoert dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing "duidelijk enkel rekening gehouden (heeft) met de elementen die in het "nadeel" van verzoeker spelen, en niet met de elementen die in zijn "voordeel" spelen, ondanks het feit dat verzoeker veel informatie heeft kunnen geven en veel documenten heeft neergelegd betreffende de tewerkstelling van zijn broer", wijst de Raad erop dat op de commissaris-generaal geenszins de verplichting rust om in de motivering van zijn beslissingen alle elementen in het voordeel en in het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming op te nemen.

In navolging van de commissaris-generaal besluit de Raad dat aan verzoekers vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift ook op de staatsgreep door de Taliban in augustus 2021 en zijn verwestering.

In zoverre verzoeker van mening is dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *"een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd,"

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de *"Country Guidance Afghanistan"* van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen

kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78 en 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige "*geldende normen*" in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

Ten eerste blijkt uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie dat de *de facto* regering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De *sharia* laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de '*de facto*' taliban-regering reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale *de facto* regeringen. Bij de machtsovername heeft de *de facto* regering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA, *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de facto* regering heeft opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht, een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de facto* ministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de *sharia* wensen (EUAA, *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit "*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*". Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de facto* ministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat de MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder "*een afzonderlijk departement binnen Kaboel*". Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van *hisbah* (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (*muhtasibeen*) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de facto* ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de facto* ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "*gedrags- en kledingkwesaties*" (EUAA, *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van "*amr bil-maruf*" ("*deugdzaamheidsbevordering*") ofwel "*de talibancodes*") verschilde vóór

de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door *amr bil-maruf* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA, *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van de MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto* taliban-autoriteiten weinig "*directe beperkingen*" hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Pansjhirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer *checkpoints* worden opgericht. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan*, augustus 2022, p. 68 en 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto* taliban-autoriteiten opgeroepen om meer "*professionals*" in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de facto* talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van *Pashtu* origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als "*verkeerd*" en "*verdacht*" wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 heeft de taliban een "*Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren*" opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn

teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de facto* taliban-regering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in *Pashtu*-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat er sinds de machtsovername door de taliban verschillende uitdagingen bestaan bij het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen aan de Raad wordt voorgelegd niet dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal als verwesterd worden beschouwd. Of een Afghaan een verwestering wordt toegeschreven, is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt.

Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA, waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, *Country Guidance Afghanistan*, april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij weliswaar met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van Afghaanse terugkeerders uit het Westen

blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. Een persoonlijk risico voor verzoeker om te worden beschouwd als verwesterd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA, *Country Guidance Afghanistan*, april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht, laat niet toe anders te oordelen.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Te dezen voert verzoeker aan dat hij Afghanistan heeft verlaten in 2020 en sinds meer dan anderhalf jaar in Europa verblijft, wat hem de tijd gunde om zich aan te passen aan de westerse wereld en aan diens manier van leven, denken en mentaliteit. Verzoeker beklemtoont zich te hebben aangepast aan de westerse levensstijl en licht toe dat hij zich op een westerse manier kleedt en gedraagt, alsook Engels spreekt, dat hij veel Belgische vrienden heeft en perfect is geïntegreerd in de Belgische samenleving. Het is voor hem bijgevolg ondenkbaar om vandaag terug te keren naar Afghanistan, aangezien hij omwille van zijn verwestering vervolgd zal worden door de taliban, maar ook door de Afgaanse samenleving, aldus verzoeker. Een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan, na een asielaanvraag te hebben ingediend en na zich psychologisch maar ook fysiek te hebben aangepast aan de westerse wereld, zal volgens verzoeker een gevaar van discriminatie en persoonlijke vervolging veroorzaken, *a fortiori* sinds de taliban de macht hebben overgenomen en een zeer radicaal bewind voeren, in overeenstemming met de *Sharia*-wet. In dit verband stipt verzoeker nog aan dat er nog heel weinig informatie beschikbaar is over de behandeling van verwesterde Afgaanse terugkeerders en wijst hij op een arrest van de Raad van 31 maart 2022.

De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar beweert dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, doch nalaat deze bewering concreet en tastbaar uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen. Hij maakt dit geenszins concreet aannemelijk met de loutere verwijzing naar zijn verblijf van meer dan anderhalf jaar in Europa en zijn afwezigheid uit Afghanistan sinds 2020. De Raad benadrukt hierbij dat verzoeker van zijn geboorte tot minstens zijn 24 jaar in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht en aldaar gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen. Daarom kan niet zonder meer worden aangenomen dat hij, na een verblijf van meer dan anderhalf jaar in Europa, totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Voor het overige beperkt verzoeker zich tot beweringen die hij op geen enkele wijze staaft. Dat hij Engels spreekt, vindt overigens geen steun in de stukken van het administratief dossier, waaruit blijkt dat hij bij de DVZ aangaf Pashtou te spreken en de vraag of hij andere talen voldoende beheerste niet bevestigend beantwoordde (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', Verklaring betreffende procedure, p. 1, vraag 2, b) en dat hij zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 1), ook in de procedure bij de Raad (zie verzoekschrift). Hoe dan ook maakt dit nog niet dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn "*to play the game*" of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde '*besmer*' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In het kader van zijn beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit de door hem aangehaalde elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld.

Wat betreft het betoog van verzoeker over de strikte toepassing van de *Sharia*-wet door de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in*

concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

In zoverre verzoeker meent vervolgd te worden door de Afghaanse samenleving, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering en uitstoting/verstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen worden beschouwd. Te dezen heeft verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan worden gelijkgesteld.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest nr. 235 658 van 29 april 2020 en een arrest van 31 maart 2020 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu meer informatie voorligt.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtverhaal en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), *“moet voortvloeien uit de gedragingen van derden”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35).*

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest *“M'Bodj”* stelde het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst specifiek, dit is individueel, wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO, *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance Afghanistan”* van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud of in huisvesting te voorzien)

niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bijvoorbeeld wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precare leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak "*M.S.S.*" volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak "*M.S.S.*" vervolgens eveneens toepaste op de zaak "*Sufi en Elmi*", bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*'predominantly'*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precare socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het

aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukte het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzekeerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzekeerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*‘predominantly’*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuumstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de *influx* van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en *brain drain*.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige versterking

van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de facto* overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan *cash* leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselzekerheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van

de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de facto* overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt gevisieerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog doet hierover niet anders denken.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden voor zover hij laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood en de taliban als conservatieve en strenge organisatie als huidig bewind gelijkaardig is aan de extreme humanitaire situatie in Somalië, zoals omschreven door het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*". In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoefde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting

voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de Taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verwerende partij bij haar aanvullende nota van 17 november 2022 kan verzoeker ook niet dienstig voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter

door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest "*Elgafaji*" verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze "*Country Guidance*" wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers

van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode aan het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022 kunnen beschouwd worden als een *update* van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Nangarhar kende ACLED geoprecisie 3 toe aan negen incidenten in de verslagperiode. Het gaat om drie incidenten die als *battles* gecodeerd zijn (aanvallen door het NRF, ISKP of onbekenden op de taliban) en zes incidenten die gecodeerd zijn als *violence against civilians* (twee incidenten gericht tegen personen aan wie banden met ISKP werden toegeschreven, de moord op twee salafi's, een beschieting van een huwelijkskonvooi door de taliban nabij een controlepost waarbij de bruid gewond geraakte, de ontvoering van een dokter door onbekenden en een incident gericht tegen twee lokale journalisten).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van

Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de Taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovendien, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Nangarhar. Verzoeker brengt geen informatie bij die ander licht kan werpen op de voorgaande analyse.

Met het niveau van geweld en het aantal burgerslachtoffers en het gegeven dat IS en ISKP opkomen tegen de Taliban en dat daarbij burgerslachtoffers vallen als "*collateral damage*" werd rekening gehouden bij de beoordeling van zijn nood aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst is bovendien dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld. De Raad benadrukt hierbij dat verwerende partij de landeninformatie heeft geactualiseerd bij haar aanvullende nota van 17 november 2022.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN